

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Leonardi Lessii E Societate Iesv Theologi. In D.
Thomam De Beatitudine. De Actibus Humanis. De
Incarnatione Verbi. De Sacramentis Et Censuris.
Prælectiones Theologicae Posthumæ**

Lessius, Leonardus

Lovanii, 1645

Dvb. 1. An saltem per potentiam Dei absolutam, qua præter legem
ordinatam potest operari, possit peccatum mortiferum sine pœnitentia
remitti.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72898)

DVBIUM. I.

An saltem per potentiam Dei absolutam, quæ præter legem ordinatam potest operari, possit peccatum mortiferum sine pœnitentiâ remitti?

Perique Thomistæ putant id nullo modo fieri posse: quia D. Thomas absolutè loquitur, dicens, *id esse impossibile.*

11
Si addit actualis complacentia peccati.

Respondeo & Dico Primò: Per nullam potentiam fieri potest, ut alicui remittatur peccatum, qui adhuc actualem retinet complacentiam. Probatur: quia remittere peccatum non est tantummodò nolle punire, ut quidam putant; sed condonare iniuriam, nec eam imputare ad culpam, ac proinde non censere hominem ampliùs iniurium, odio dignum, & indignum amicitia. Atqui, si Deus non censeret eum, qui actu peccat, sibi iniurium, odio dignum, & indignum amicitia, interpretatiuè censeretur in peccatum consentire, illudque approbare: esset enim Deus amicus malefactorum, & consequenter approbator malefactorum.

Dico Secundò: Transacto opere peccati, si nulla restat cõplacentia actualis, potest Deus remittere peccatum sine omni pœnitentiâ, aut bono animi motu. Ita Scotus, & Gabriel dist. 14. Ioan. Medina codice de Pœnitentiâ quaest. 7. & insinuat Caietanus, cum ait D. Thomam intelligendum de potentia ordinariâ.

12
Si absit actualis cõplacentia.

Probatur: Quia post actum peccati nihil remanet in peccatore, præter inclinationem, seu pronitatem quandam habitualem ad similem actum, obligationem ad pœnam, & indignitatem quandam, seu inæqualitatem inter Deum & hominem: atqui inclinatio illa non est peccatum; nam etiam potest esse in homine iusto, & potest tolli sine vllò actu hominis per infusionem inclinationis contrariæ, vel subtractionem diuini influxus, sine quo non potest subsistere. Obligatio quoque ad pœnam tolli potest per nudam cõdonationem, ut patet inter homines. Indignitas autem illa, seu dignitas odij, seu inæqualitas, quæ est culpa habitualis; similiter tolli potest: quia Deus ex merâ suâ misericordiâ potest prius peccatum desinere imputare ad dignitatè odij, & inæqualitatè sua bonitate supplere, cõdonando quidquid hominè ratione præcedentis peccati ipsi debet; nempe non solum pœnam, sed ipsum etiam dolorem de peccato. Confirmatur: Quia Deus, ut remittat peccatum, non necessatur ut exigat ab homine pœnitentiâ, vel aliquem bonum animi motum. Potest ergo hæc omnia ipsi condonare, & ex sola suâ misericordia omnia supplere, sicque peccata remittere. Verùm, quamuis hæc ita sint, nullo tamen modo expedit; neque est diuine sapientiæ, providentiæ, & iustitiæ satis consentaneû, quamuis non sit contrarium.

13
Soluuntur obiectioes.

Dices Primò: Peccator manet habitualiter auersus à Deo: atqui auersio non potest tolli, nisi per contrariam conuersionem: ergo necesse est, ut fiat aliqua mutatio in voluntate per aliquem actum.

Quaratione censetur homo auersus à Deo per peccatum.

Respondeo: Illa auersio, quæ manet semper post peccatum, non est auersio aliqua realis, sed solum est morale quoddam in æstimatione hominum positum: Censetur enim peccator auersus à

Deo, quia peccando illum contempnit, & pro hoc contemptu non satisfacit, nec ei est facta condonatio: Sicuti patet exemplo iniuriæ humanæ, quæ censetur manere, donec sit cõdonata, vel pro eâ sit satisfactum. Itaque potest hæc auersio quid reale & physicum, posset tamen tolli, Deo desinente conseruare id, quod in eâ est reale: unde non est opus contrariâ conuersione.

Dices Secundò: Deus non potest alicui remittere peccatum, nisi faciendò iustum: atqui peccator non potest fieri iustus, nisi reali mutatione voluntatis.

Respondeo: Non potest fieri ita perfectè iustus, sicut modò, sine reali mutatione voluntatis: potest tamen fieri imperfectè iustus, quantum factis est ad remissionem peccati. Ex dictis etiam patet, posse remitti peccatum sine infusione gratiæ, vel alterius doni realis in animâ; ut alibi ostensum est in tractatu de Gratiâ. Probatur: Remissio peccati per se primò consistit in eo, quòd peccatum non ampliùs imputetur ad inimicitiam, seu ad dignitatem odij: quod fieri potest per solum fauorem diuinum, sine vllò dono creato.

Potest remitti peccatum sine reali mutatione voluntatis, vel infusione gratiæ.

DVBIUM II.

Verùm illa Pœnitentiâ, quæ est necessaria ad remissionem peccati mortiferi, requirat expressam, & formalem detestationem peccati; ita ut sine hac peccatum non condonetur?

Quidâ, inter quos est Durandus, & Melchior Canus, existimant hanc expressam detestationem esse necessariam.

14
Concilio peccati mortalis necessaria est formalis Pœnitentiâ ad remissionem.

Respondeo & Dico Primò: In eo qui habet conscientiam peccati mortiferi, vel certè adhibita diligentia, facillè potest recordari, necessaria est ad remissionem peccati, formalis & expressa peccati detestatio. Ita Ioannes Medina codice de Pœnitentiâ quaest. 7. Petrus Soto lectione 4. de Pœnitentiâ, Dominicus Soto dist. 15. q. 1. art. 2. & alij recentiores.

Probatur Primò: Quia Scriptura ad remissionem peccati passim requirit pœnitentiâ; ut supra dictum est: ergo, si formalis pœnitentiâ aliquando est necessaria ad remissionem peccati, certè tunc maximè, quando peccator eius recordatur, vel potest recordari. Confirmatur: quia formalis pœnitentiâ tantum propriè & vstitatè dicitur Pœnitentiâ: tantum enim dicimus eum propriè pœnitere, qui dolet de peccato; non autem eum, qui amat Deum sine vllâ cogitatione peccati: ergo quando Scriptura loquitur de Pœnitentiâ, maximè intelligit formalem pœnitentiâ.

Probatur Secundò: Quia Concilium Tridentinum sessione 6. cap. 6. apertè indicat actum pœnitentiæ debere esse distinctum à dilectione: ergo non semper sufficit dilectio, quæ est virtualis pœnitentiâ. Et sessione 14. cap. 4. Detestationem peccati omni tempore fuisse necessariam, nec sufficere vitæ nouæ propositum, sed etiam requiri odium veteris vitæ; quod tamen propositum videretur sufficere, si non requireretur formalis pœnitentiâ: sicque verum est, quod dicunt Lutherus, & Calvinus Pœnitentiâ nihil esse, nisi nouam vitam.

Dices: